

1. Ježíš nám žehná

4. září 2022, 23. neděle v mezidobí

Lk 14,27: Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Celé evangelium: Lk 14,25–33

Cíl setkání

Dítě je povzbuzováno, aby bylo statečné a s radostí se pustilo do všeho, co je před ním. Ví, že Ježíš v tom bude s ním.

Komentář

V evangeliu na tuto neděli nám Ježíš vzkazuje, že je třeba statečně nést svůj kříž, abychom mohli být jeho učedníky. Tuto myšlenku dětem zprostředkováváme přiměřeně jejich věku skrze společné úvahy o jejich školáckých povinnostech a přidáváme ujištění, že Ježíš jim pomáhá. Skutečnost, že je Kristus v jejich těžkostech skutečně provází, možná děti nemusí v tuto chvíli přesně chápat, ale pokud si ji zapamatují, může být v budoucnu důležitým stavebním kamenem při budování jejich osobního vztahu s Kristem.

Se staršími dětmi se můžeme věnovat také druhé části evangelia, která vybízí k rozvážnosti. Vzdělávání nám tuto rozvážnost pomáhá získávat. Je důležité, abychom v životě nedělali chyby a věděli, co máme dělat.

Doprovodný předmět nebo obrázek: školní batoh

První školní den

Bylo teplé zářijové odpoledne, první školní den. Vilda stál před vchodem do školy a čekal na tátu, až ho tu vyzvedne. Měl za sebou první školní den ve druhé třídě. Když táta vyšel zpoza rohu, vyběhl mu naproti a zvolal: „Ahó, tati!“ „Ahoj, Vilíku,“ smál se táta. „Pojď, spěcháme. Musíme ještě vyzvednout Amálku a pak vás zavezu k babi a dědovi. Musím dnes ještě do práce.“ Amálka je Vildova mladší sestra. Do školy půjde až příští rok.

Táta obě děti vypustil u branky před domem prarodičů z auta a spěchal zpátky do kanceláře. Babička už jim šla mezitím naproti ke dveřím a volala: „Vítám vás, děti! Tak jsme se na vás s dědou těšili! Pojďte dál.“ Děda na ně čekal v kuchyni

a chystal jim svačinu. Když jim přinesl na stůl chleba se sýrem a nakrájenou zeleninou, hned se ptal: „Tak co, jak bylo první den ve školce a ve škole?” Amča už měla plnou pusou, a tak jen ukázala rukou gesto s palcem nahoru a kývla hlavou, jako že dobré. Ale Vilda tak nadšený nebyl: „No, já nevím. Mám strach, že to letos všechno nezvládnou. Budeme se učit tolik nových věcí. Asi toho na mě bude moc.”

Děda se na pár vteřin zamyslel. „Přines sem aktovku, Vilíku,” dal vnukovi malý úkol. Vilda ji poslušně přinesl. „Podívej se na ni,” pokračoval děda. „Dokážeš ji uzvednout?” „No jasně! Bez problému! I se všemi sešity a učebnicemi. Dneska jsme je dostali, tak je tam mám schované úplně všechny,” zvolal Vilda, a aby dokázal, že má pravdu, vztyčil obě ruce i s aktovkou nad hlavu. „To je skvělé,” radoval se děda. Myslíš si, že by vám paní učitelka dala tak těžké učebnice, abys je nemohl unést?” Vilda se zasmál: „No jasně, že ne. Proč by to dělala?” „Máš pravdu,” na to děda. „A myslíš si, že by vám paní učitelka dávala ve škole úkoly, které byste nemohli zvládnout?” „To asi taky ne,” přemítal Vilda. „Tak vidíš,” usmál se děda. Stejně jako zvládneš uzvednout svou aktovku, zvládneš splnit ve škole všechny úkoly, které dostaneš. A jestli chceš, tak se za ten započatý školní rok můžeme společně pomodlit.”

Vilda souhlasil a Amálka se chtěla přidat taky. Přišla i babička, a tak se všichni společně modlili: „Milý Ježíši, děkujeme ti, že se můžeme učit novým věcem. Děkujeme ti, že jsi s námi ve všem, co prožíváme a děláme. Prosíme tě, abychom neměli strach, jestli zvládneme v tomto školním roce splnit všechny své povinnosti a úkoly. Víme, že ty nás neopouštíš a budeš nám pomáhat. Amen.”

Ježíš nás neopouští, ať se nám děje cokoli.

Máš také z něčeho strach?

Návrh aktivity

Děti si sednou do kruhu. Katecheta doprostřed postaví školní batoh a okolo něj rozmístí kamínky (ve velikosti do dlaně). Ptá se dětí, co je v novém školním roce čeká. Nejdříve se může zeptat, na co se děti těší. Pak se jich ptá, z čeho mají obavy a co pro ně bude těžké. Za každou záležitost, kterou některé z dětí označí za těžkou, společně vloží do batohu kamínek. Celkový počet kamínků v batohu je třeba odhadnout tak, aby bylo pro děti těžké batoh uzvednout, ale aby to zároveň bylo možné a aby bylo kamínků dostatek (podle počtu dětí ve skupince). Starší děti

mohou na kamínky psát bílým permanentním fixem (k sehnání v papírnictví nebo výtvarných potřebách) nebo k nim připevňovat lístečky.

Když skupina vyčerpá kamínky nebo myšlenky, jsou děti vyzvány, aby si batoh potěžkaly.

Pokud je na setkání přítomen nějaký dospělý muž (nebo se ho může na chvíli zúčastnit), může si v tu chvíli zahrát na Ježíše a postupně potěžkávat batoh spolu s dětmi. Ty tak pocítí, že když jim batoh někdo pomáhá držet, zvedá se snadněji.

Na závěr aktivity děti ujistíme, že se nemusí bát, že by tento školní rok nezvládly. Ježíš jim se vším pomůže. Stačí jen, aby mu věřily a svoje záležitosti mu odevzdávaly. Společně se teď za to mohou pomodlit.

Návrh modlitby

Děti opět sedí v kruhu. Uprostřed leží batoh s kamínky. Katecheta začíná modlitbu slovy: „*Dobrý Ježíši, máme před sebou nový školní rok. Těšíme se, co nového poznáme a co se naučíme. Ale také to někdy bude těžké. My ale věříme, že nám budeš pomáhat.*”

Následně děti postupně vytahují kamínky z batohu, pokládají je vedle něj a přitom říkají větu: „*Ježíši, věřím, že mi pomůžeš...*” (a doplní podle sebe, z čeho mají největší obavu, např. zvládnout matematiku, vydržet bez maminky, nezlobit o přestávkách atd.). Děti nenutíme mluvit. Mohou jen beze slov vytáhnout kamínek nebo neudělat vůbec nic.

Katecheta modlitbu zakončí buď vlastními slovy, nebo společnou modlitbou, např. Otče náš – dle vlastního uvážení, možností skupinky a stáří dětí.

Pomůcky

- školní batoh nebo aktovka
- kamínky (velikosti cca do dlaně, ale pokud máte velkou skupinku, zvolte raději menší, aby batoh nebyl příliš těžký)
- pro starší děti malé papírky a tužky

2. Ježíš nás hledá

11. září 2022, 24. neděle v mezidobí

Lk 15,6b: *'Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.'*

Celé evangelium: Lk 15,1–32

Cíl setkání

Dítě se seznamuje s podobenstvím o ztracené ovci. Vnímá, že Ježíš právě té ovci, která se ztratila, věnuje pozornost, nenechává ji samotnou a prožívá radost z toho, že ji našel. Dítě uvádí příklady situací ze svého života, ve kterých může taky někoho najít a pomoci mu, jako to udělal Ježíš.

Komentář

Vlastní emoce spojené s nalezením oblíbené věci pomáhají dětem vnímat, jakou má Ježíš radost z člověka, který se k němu vrací. Skrze příběh a aktivitu zakouší pocity spojené se ztrátou a následným nalezením. Starší děti se mohou věnovat také příběhu o otci a jeho synech.

Doprovodný předmět nebo obrázek: plyšák (nebo libovolný předmět)

Ztracený plyšák

Máma s tátou zavolali Amálku a Vildu do obývacího pokoje. Chtěli s nimi mluvit. Když se všichni usadili, táta dětem přednesl novou, důležitou informaci: „Děti, rozhodli jsme se s maminkou, že bychom pravidelně ve čtvrtek odpoledne chtěli mít trochu času pro sebe, protože máme hodně práce a potřebovali bychom více odpočívat. Budeme spolu možná chodit sportovat. Proto bychom se s vámi chtěli domluvit, že byste vždycky ve čtvrtek po škole chodili na návštěvu k babičce a dědovi a zůstávali tam do večera. Nebo by vás mohli hlídat tady doma, když budete chtít. Co byste tomu řekli?“ Vilda ani Amálka nebyli proti. U dědy a babičky bývali vždycky moc rádi. Oba se jim vždycky naplno věnovali a oni se od nich dozvěděli a naučili spoustu nových věcí.

Rodiče měli radost, že děti souhlasí. „Dobře. Zítra je zrovna čtvrtek, tak by vás ve škole a školce vyzvedl děda, ano? My vás pak večer odvezeme autem domů. Pokud si s sebou chcete vzít nějaké hračky, nachystejte si je do batůžku a my vám je

k babi a dědovi hodíme po cestě do práce,” rozhodla o dalším postupu maminka. Děti přikývly a odešly do svého pokoje, aby se na první dlouhou návštěvu u prarodičů připravily.

Vilda nejdříve nevěděl, s čím by si chtěl na návštěvě hrát. Nakonec si sbalil do plátěného pytlíku dřevěné koleje s vlakem a vagony, aby si je mohl s dědečkem postavit. Zato Amálka ani chvíli nezaváhala. Věděla, že jí na návštěvě bude stačit její nejoblíbenější plyšák. (Zde možno doplnit plyšáka podle toho, jakého máte k dispozici. Děti mu mohou společně vymyslet jméno.) Jenže ouha. Chodila po pokojíčku tam a zpátky a nemohla ho najít. Podívala se do všech šuplíků a přihrádek, ale plyšák nikde. Dala se do pláče.

Uslyšela to máma a přiběhla za ní. Amálka se jí hned vrhla kolem krku a vzlykala: „Já jsem ztratila svého plyšáčka.” Maminka ji pohladila po vlasech a klidným a soucitným hlasem pravila: „Pojď, Amálko, půjdeme ho společně najít.”

Převrátily spolu skoro celý pokojík naruby, vysypaly všechny krabice s hračkami a odsunuly skříňky. Trvalo to asi půl hodiny, ale nakonec ho přece jen objevily zapadlého za peříňákem. Amálka měla takovou radost! Až jí vyhrkly slzičky štěstí. I máma se s ní radovala. „Odted' si na něj budu dávat daleko větší pozor. Vždycky ho hezky posadím na svou postel, aby mi už nikam nezapadl,” slíbila Ami.

Pro Ježíše je každý z nás důležitý. Když se mu ztratíme, také je z toho smutný a hledá nás.

Jaká je tvoje oblíbená hračka? Už jsi někdy něco ztratil/a?

Návrh aktivity

Děti si sednou na kolena, skloní hlavu k zemi a zavřou oči. Katecheta chvíli chodí po celé místnosti a v jednom okamžiku v ní někde schová plyšáka nebo jiný drobný předmět. Je třeba, aby byl schovaný tak, že nebude na první pohled vidět, ale zároveň že nebude třeba pro jeho nalezení na nic sahat. Také by se mělo jednat o předmět, ke kterému mají děti citový vztah a který je pro ně důležitý.

Když katecheta předmět schová, ještě chvíli chodí po místnosti, aby děti zmátl. Pak jim dá pokyn, aby otevřely oči, zvedly se, chodily po místnosti a předmět hledaly. Když ho někdo najde, nesmí to ale dát nijak najevo (jásotem, ukazováním...). Místo toho jde ke katechetovi a pošeptá mu, kde předmět viděl. Hraje se až do chvíle, kdy předmět najdou všichni.

Pokud skupinku tvoří děti různého věku, můžete v dalších kolech starší děti zapojit do schovávání předmětu.

Aktivita je zakončena společnou reflexí. Děti sedí v kruhu a společně odpovídají na otázky a povídají si, jak se cítily, když daný předmět uviděly. Katecheta vysvětluje, že Ježíš také prožívá z každého z nás velkou radost.

Dále se katecheta ptá, jestli děti ví o někom, kdo taky „potřebuje najít“, kdo nemá kamarády, komu se druzí smějí apod. Společně vymýšlejí, jak by takovým dětem mohli pomoci.

Návrh modlitby

Děti opět sedí v kruhu. Katecheta zahajuje: *„Děkujeme ti, Ježíši, že nás máš rád, hledáš nás a máš z nás radost. Chceme být jako ovečky, které jdou za tebou. Také bychom tě chtěli prosit za lidi okolo nás, kteří jsou sami a potřebují, aby je někdo našel.“*

Nyní si děti po kruhu posílají předmět, který společně hledaly. Kdo chce, může říct jméno člověka, za kterého chce prosit.

Katecheta modlitbu ukončí: *„Ježíši, podobně jako ty, i my chceme mít rádi druhé lidi a prožívat radost z pomoci těm, kdo ji potřebují. Prosíme tě, abys nás opatroval a chránil a pomáhal nám konat dobro pro všechny okolo nás. Amen.“*

Pomůcky

- jakýkoli předmět dle popisu v aktivitě

3. Je tu něco víc než věci

18. září 2022, 25. neděle v mezidobí

Lk 16,13c: *Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.*

Celé evangelium: Lk 16,1–13

Cíl setkání

Dítě poznává víru a vztah s Ježíšem jako důležitou hodnotu, která může přinést do života radost a štěstí. Dokáže vyjmenovat několik hodnot, které jsou důležitější než peníze a majetek. V modlitbě odevzdává Ježíši všechno, co ho od něj odvádí, a vyjadřuje touhu po dobrých věcech, které přinášejí skutečné štěstí.

Komentář

Děti na tomto setkání dostávají prostor pro pochopení vztahu k věcem a majetku. Získají tak základ pro pozdější hlubší pochopení evangelijního příběhu. Uvědomí si, že soukromé vlastnictví není tolik důležité a že od majetku nelze spokojenost a štěstí odvozovat. Mají možnost společně přemýšlet o hodnotách a určit, které z nich by penězům a majetku nadřadily. Příběh akcentuje hodnotu vztahů s druhými lidmi, aktivita pak důležitost vztahu s Ježíšem.

Doprovodný předmět nebo obrázek: hrst bonbonů

Poslední bonbon

Děti se celý den nemohly dočkat, až je děda po obědě vyzvedne. Když ho Amálka uviděla, rozběhla se a skočila mu do náruče. „Dědečku, já se tak těším, až si s tebou budu hrát!” pištěla. Vilda zase radostí poskakoval po chodníku a v duchu přemýšlel, jestli z kolejí, které má u prarodičů nachystané, postaví kruh, nebo raději osmičku.

Když dorazili do dědova a babiččina domku, babička je vítala připravenou svačinou. Tentokrát měli jogurt a jablko. Když se nasytili, babička na ně spiklenecky mrkla a řekla: „Tak, děti, a hádejte, co pro vás dneska ještě mám.” „Banán?” hádala Amča. „Zmrzlinu?” zkoušel to Vilík. Ale ani jeden se netrefil. Babička přinesla misku bonbonů.

Obě děti se na ně vrhly. „Počkat, počkat,” krotila je babi. „Spravedlivě se o ně rozdělte. Berte si je po jednom a na střídačku.” Děti si je tedy postupně rozebíraly,

až mělo každé na hromádce před sebou osm bonbonů. V misce však ležel ještě jeden. Lichý. Komu připadne?

Vilík i Amálka by samozřejmě chtěli poslední bonbon pro sebe. Nastalo hrobové ticho. Sourozenci se na sebe upřeně zadívali. Děda s babičkou se oba otočili směrem k dětem a čekali, co se stane. Po pár vteřinách ticho prolomil Vilda, který Amálce pověděl: „Ami, víš co, vezmi si ten bonbon ty. Vždyť to vůbec nevadí, že budeš mít víc. Mám tě rád, tak ti ho chci nechat.“ Mladší sestřička se na bráchu vděčně usmála a natáhla svou malou ručku do misky. Nesměle sebrala bonbon a přisunula si ho na svou hromádku. „Děkuji,” pípla.

Babičce to nedalo a celou situaci okomentovala. „Jsem ráda, děti, že jste se spolu dokázali domluvit. Mám radost, Vilíku, že jsi svůj bonbon nechal sestře. A moc se mi líbilo, co jsi jí řekl. Tím, že jsi jí ho věnoval, jsi vyjádřil, že ji máš rád, a to je mnohem důležitější, než abys měl o jeden bonbon víc.”

Na vztazích záleží mnohem víc než na věcech.

Už jsi někdy někomu něco daroval/a?

Návrh aktivity

Děti sedí v kruhu. Uprostřed kruhu leží hromádka kamínků (nebo korálků či jiných drobných předmětů). Katecheta děti vyzve, aby si posílaly po směru hodinových ručiček hrací kostku, hodily s ní a vzaly si tolik kamínků, kolik jim na kostce padlo.

Takto se hraje tři kola. Na závěr katecheta děti vyzve, aby si kamínky spočítaly. Když to mají všichni hotové, katecheta se dětí, zeptá, kdo vyhrál a proč. Děti odůvodní výhru nejvyšším počtem kamínků a označí dítě, které jich získalo nejvíce.

Katecheta se následně dětí zeptá, jestli si myslí, že celý život je taková hra. Jestli je nejdůležitější, kolik člověk získá věcí, a jestli jsou bohatí lidé šťastnější než chudí. Na závěr dětem předloží zalepenou obálku se slovy, že v té obálce je největší bohatství. Děti ji společně otevřou a uvidí v ní obrázek Ježíše (viz přílohy). Společně pak mohou vyjmenovávat další skutečnosti, na kterých záleží víc než na penězích či majetku (rodina, kamarádi, zdraví...).

Návrh modlitby

Děti sedí v kruhu. Uprostřed leží obrázek Ježíše. Každé dítě drží v ruce jeden až dva kamínky (nebo předměty, které byly při aktivitě využity).

Katecheta začíná slovy: „*Dobrý Ježíši, děkujeme ti za tvou lásku k nám. Víme, že skutečné štěstí najdeme jen s tebou a u tebe. Chtěli bychom ti teď společně odevzdat všechno, co se nám někdy zdá důležitější než ty, a prosíme tě, abys nám pomáhal tyto věci moudře a správně využívat.*”

Nyní děti mohou postupně pokládat k obrázku Ježíše kamínky a vyslovovat u toho názvy věcí, které považují za méně důležité (hračky, bonbony, zmrzlinu...).

Na závěr se katecheta nahlas modlí: „*Děkujeme ti, Ježíši, že nežijeme v nedostatku a můžeme všechny tyto věci užívat. Děkujeme ti také, že máme (nyní doplní hodnoty, o kterých si s dětmi povídal na závěr aktivity: rodinu, kamarády...).* Prosíme tě, pomáhej nám, abychom měli vždycky na prvním místě tebe. Máme tě rádi. Amen.”

Na závěr setkání můžeme dětem ještě pro jistotu vysvětlit, že věci, které jsme v modlitbě odevzdávaly, nejsou samy o sobě špatné (není špatně, když si hrajeme s hračkami, dáme bonbon...), ale ani bychom je neměli mít na prvním místě a zcela na ně zaměřit svůj život.

Pomůcky

- hrací kostka
- kamínky (nebo korálky či jiné drobné předměty)
- obálka a vytištěný obrázek Ježíše z příloh

4. Bohatý nebo chudý?

25. září 2022, 26. neděle v mezidobí

Lk 16,22a: Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahamova náručí.

Celé evangelium: Lk 16,19–31

Cíl setkání

Dítě si znova uvědomuje, že mít krásné a čisté srdce je důležitější než vlastnit mnoho věcí. Chápe, že Ježíš se nedívá na naše úspěchy, ale na naše srdce. V modlitbě Ježíše prosí za všechny, kdo neměli v životě štěstí a žijí ve velkém nedostatku.

Komentář

Dítě dostane možnost podívat se na problematiku (ne)důležitosti věcí a majetku z dalšího úhlu pohledu, tentokrát optikou člověka, který mnoho věcí nemá, a přesto je šťastný a Ježíšem milovaný.

Doprovodný předmět nebo obrázek: černobílá fotka

Babiččiny vzpomínky na dětství

Když ve čtvrtek odpoledne Amálka a Vilík vpadli do dědovy a babiččiny kuchyně, uviděli na stole velkou krabici a hromadu fotek. „Co to máš, babi?“ zeptala se zvědavá Amča a zabořila ruku do černobílé hromádky. „Ty jo, něco takového jsem ještě neviděla. Mamka taky tiskne na tiskárně a zakládá je do alba, ale jsou všechny barevné. A kdo je tahle holčička?“ ukázala prstem na fotku dívenky. „To jsem já,“ usmála se babička, „když jsem šla poprvé do školy.“ „Tý jo, to je tedy hodně stará fotka!“ žasl Vilda. „No, to je,“ na to babi.

Děti pak babičku prosily, aby jim vyprávěla o svém dětství. Amálka a Vilda se prohrabávali fotkami, prohlíželi si je a nechali si vykládat zážitky. Přisedl si i děda a přidal také pár historek. „Tady jsme se chodili koupat,“ ukazoval fotku řeky, na jejímž břehu sedělo několik dospívajících dětí v plavkách. „A tohle byl náš pes. Měli jsme ho moc rádi, vyrostli jsme s ním, hráli jsme si spolu skoro každý den,“ ukazovala babi na černobílou kolii.

Už byli za polovinou celé hromádky, když Vildu najednou napadlo: „Babi, jak je možné, že jste na všech těch fotkách tak veselí a šťastní?” Babička bez váhání odpověděla: „Víš, Vili, jedna věc je, že tenkrát se až tolik nefotilo. Vyfotit a následně vyvolat fotku bylo složitější než dnes. Takže když už někdo něco zvěčňoval, chtěl mít fotky hezké a fotografovaní lidé se na něj usmívali. Ale druhá věc je, že šťastní jsme opravdu byli, to jo. Vůbec nic nám nechybělo. Sice jsme nikdy neměli peněz nazbyt, a tak jsme šetřili, jedli jednoduchá jídla a dědili po sobě oblečení, i když už bylo trochu roztrhané. Ale to nám vůbec nevadilo. Byli jsme všichni spolu, jako malí jsme si pořád společně hráli s dětmi od sousedů, byli jsme skoro pořád venku. Rodiče nás měli rádi a udělali pro nás první poslední. My jsme se jim zase snažili pomáhat. A to bylo na tom všem nejdůležitější. Myslím, že v srdci jsme byli velmi bohatí.”

Vilda si v tu chvíli vzpomněl na událost minulého týdne, kdy nechal mladší sestře poslední bonbon. „To je přesně ono,” pomyslel si. „Mít hezký vztah s Amálkou je lepší než tisíc bonbonů. A mít hezké všechny vztahy a starat se o ně je daleko větší bohatství než peníze nebo cokoli hmotného.”

Do nebe se za peníze ani žádné věci nedostaneme. Důležitější je být dobrý a chovat se hezky k druhým lidem.

Viděl/a jsi někdy černobílé fotky?

Návrh aktivity

Děti společně hrají hru „Čokoláda”, která vychází ze hry na minulém setkání. Opět si posílají hrací kostku a hází s ní. Uprostřed kruhu leží rozlámaná čokoláda, vidlička a tři kusy oblečení (např. čepice, šála, mikina). Je třeba, aby šlo o kusy, které oblečou všichni hráči.

Dítě, kterému na kostce padne šestka, se přemístí doprostřed kruhu, obleče si na sebe všechny tři věci a následně může jíst vidličkou čokoládu až do chvíle, než hodí šestku jiné dítě a vystřídá ho. Takto se hází a hraje, dokud není snědena všechna čokoláda. Katecheta může dle svého uvážení hru ukončit i dříve.

Po ukončení hry katecheta vede s dětmi krátkou diskuzi. Ptá se jich, jak se během hry cítily, jestli měly radost z úspěchů, nebo byly smutné z neúspěchu. Pak jim vysvětluje, že i v životě jsou někteří lidé úspěšní, a jiní ne. Někomu se podaří nashromáždit mnoho majetku, a někdo jiný je chudý a sotva přežívá. Ale Ježíš má rád úplně všechny a dívá se na naše srdce. Nezajímá ho, kolik jsme snědli čokolády, kolik máme hraček a jak velký má naše rodina dům. Zajímá ho, jaké máme srdce, jestli pomáháme druhým, jsme hodní, odpouštíme si a jsme k sobě laskaví.

Návrh modlitby

Katecheta se modlí: „Ježíši, děkujeme ti, že se nedíváš na naše věci, ale do našeho srdce. Děkujeme ti také, že netrpíme nedostatkem a nemusíme se trápit, co budeme jíst, pít, kde budeme bydlet a co si oblečeme. Děkujeme ti, že si můžeme občas také dovolit něco dobrého, třeba čokoládu. A také ti děkujeme, že můžeme být šťastní i bez všech věcí, které máme navíc, že nám ke štěstí stačíš ty. Prosíme tě za všechny lidi, kteří žijí v nedostatku a nemají nejen sladkosti, ale ani nemají co jíst, pít, co si obléct a kde bydlet. Prosíme tě, abys jim dopřál vše, co k životu potřebují.“

Nyní mohou všechny děti postupně po kruhu každé samo nahlas říct: „Prosím tě, Ježíši.“ Pokud používáte při modlitbě zapálenou svíčku, můžete si ji také poslat po kruhu. Katecheta zakončuje modlitbu slovem „Amen.“

Pomůcky

- čokoláda
- vidlička
- tři kusy velkého oblečení (např. šála, čepice, mikina)